

ת"פ 58477/09/19 - גיורא דביר, חיים שלום, דניס מזנשטיין, מוסא מסרואה, יורם מלבסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 58477-09-19 מדינת ישראל נ' דביר ואח'

לפני	כבוד השופט ירון לוי
המבקשים	1. גיורא דביר 2. חיים שלום 3. דניס מזנשטיין 4. מוסא מסרואה 5. יורם מלבסקי
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

החלטה

הבקשה

1. בקשת הנאשם 1, אליה הצטרפו יתר הנאשמים (להלן: "**המבקשים**"), להורות על העברת הדיון בעניינם לבית משפט השלום, ולחילופין להורות לב"כ המאשימה למחוק את כתב האישום ולהגישו מחדש לבית משפט השלום.

רקע

2. ביום 19.12.18, הוגש נגד המבקשים - ביחד עם נאשמים נוספים העוסקים בהיבטים שונים של ייבוא מזון או ייעוץ ליבואני מזון - כתב אישום המייחס להם שורה של עבירות מתן שוחד, לפי סעיף 291 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ולחלקם גם עבירות תיווך לשוחד, לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין, לעובדים בשירות המזון הארצי (להלן: "**שירות המזון**").

מכתב האישום עולה שבתמורה למתן השוחד, קידמו עובדי שירות המזון את בקשות הנאשמים, ובין היתר: הורו על ביטול דגימות מזון שנקבעו למוצרים שייבאו, שינו הגדרת סיווג מוצרים ממוצר "רגיש" למוצר "רגיל", והורו על שחרור מוצרים שיובאו על ידי הנאשמים ללא צורך במתן ערבות.

עובדות כתב האישום תוארו בהרחבה בהחלטות קודמות של בית המשפט (מתאריכים 8.7.19 ו-12.9.19) ואין צורך לחזור עליהן.

3. לבקשת חלק מהנאשמים להפריד את הדיון בעניינם, הורה בית המשפט, בהחלטתו מיום 12.9.19, על הפרדת הדיון בעניינם של 11 הנאשמים בכתב האישום המקורי (להלן: "**ההחלטה**") ל-3 קבוצות.

בהתאם להחלטה, הגישה המאשימה 3 כתבי אישום מתוקנים.

שני כתבי אישום, שכללו עבירות תיווך לשוחד - עבירה שהעונש הקבוע לצידה הוא 10 שנות מאסר, ולכן מצויה בסמכות בית המשפט המחוזי - הוגשו לבית משפט זה.

כתב אישום נוסף, שלא כלל עבירות שבסמכות בית משפט מחוזי, הוגש לבית משפט השלום.

המבקשים נמנים על אחת משתי קבוצות הנאשמים שכתב האישום המתוקן בעניינם הוגש לבית המשפט המחוזי.

טענות הצדדים

4. ב"כ נאשם 1, עו"ד יפית וייסבוק, טענה בדיון כי הגשת כתב האישום לבית המשפט המחוזי עולה כדי אכיפה בררנית בהשוואה לנאשמים האחרים בפרשה, שכתב האישום בעניינם הוגש לבית משפט השלום, הגם שהמעשים המיוחסים להם בכתב האישום אינם פחותים בחומרתם מהמעשים המיוחסים למבקשים.

לפי הטענה, בהתאם לסעיף 51(א)(1) סיפא לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**") ב"כ המאשימה רשאי להגיש את כתב האישום לבית משפט השלום, הגם שנכללת בו עבירה של תיווך לשוחד.

5. ב"כ המאשימה, עו"ד אלעד אשכנזי, עתר לדחות את הבקשה.

לטענתו, הפרשנות אותה מציעה ב"כ המבקש לסעיף 51(א)(1) לחוק בתי המשפט שגויה, ועבירת התיווך לשוחד אינה נכללת בעבירות אשר בית משפט השלום מוסמך לדון בהן.

דיון והכרעה

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים מסקנתי היא שדין הבקשה להידחות.

להלן טעמי.

7. סעיף 51(א)(1) לחוק בתי המשפט קובע את סמכותו העניינית של בית המשפט השלום לדון בעבירות שהעונש הקבוע בצידן אינו עולה על 7 שנים.

לכלל זה חריגים, הקבועים אף הם בסעיף 51(א) לחוק בתי המשפט.

לענייננו, רלוונטיים שני החריגים הבאים:

(א) החריג הראשון נוגע לעבירות המנויות ב**חלק א'** של התוספת השנייה, שבצידן קבוע עונש מאסר לתקופה של חמש שנים או יותר. בהתאם לחריג, בהחלטת פרקליט מחוז, יידונו עבירות אלה בפני בית המשפט המחוזי (ראו סעיף 51(א)(1) לחוק בתי המשפט).

חריג זה קובע את סמכות פרקליט המחוז להגיש לבית המשפט המחוזי כתבי אישום בעבירות שבהתאם למבחן העונש הקבוע בצד העבירה מצויות בסמכות בית משפט השלום.

חריג זה אינו מסמך את בית משפט השלום לדון בעבירות שהעונש הקבוע בצידן עולה על 7 שנות מאסר.

(ב) החריג השני נוגע לעבירות המנויות ב**חלק ב'** של התוספת השנייה, ביחס אליהן נקבע כי הגם שמדובר בעבירות שהעונש הקבוע בצידן עולה על 7 שנות מאסר, בהחלטת פרקליט המדינה או פרקליט המחוז, יידונו בפני בית משפט השלום, ובלבד שלא יוטל בגין עונש מאסר לתקופה העולה על שבע שנים (ראו סעיף 51(א)(2)).

בשונה מהחריג הראשון, חריג זה מסמך מפורשות את בית משפט השלום לדון בעבירות שבהתאם למבחן העונש הקבוע בצד העבירה אינן נמצאות בסמכותו, ובתנאי שמדובר בעבירות המנויות בחלק ב' של התוספת השנייה.

8. עבירת התיווך לשוחד - הרלוונטית לענייננו, ואשר העונש הקבוע בצידה הוא 10 שנות מאסר - **מנויה בחלק א'** של התוספת השנייה, **ואינה מנויה בחלק ב'** של התוספת - מכאן, שמדובר בעבירה המצויה **בסמכותו הבלעדית** של בית המשפט המחוזי, **ואינה נכללת** בין העבירות שבהן מוסמך בית משפט השלום לדון, על אף שהעונש הקבוע בצדן עולה על 7 שנות מאסר.

9. לא מצאתי ממש בטענתו הנוספת של ב"כ נאשם 2, עו"ד בן ציון קבלר, לפיה יש בעובדה שהמאשימה חתמה על הסדרי טיעון עם מקבלי השוחד בפרשה זו - במסגרתם תוקנו כתבי האישום נגד המקבלים והם הורשעו בעבירות מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין (ראו ת"פ 44939-12-18) - המצויות בסמכות בית משפט השלום, כדי להצדיק את העברת הדיון בעניינם של המבקשים לבית משפט השלום.

זאת, ראשית, משום שבהתאם להחלטה, האישומים נגד המבקשים ידונו במאוחד. היות ולנאשם 5 מיוחסת בכתב האישום המתוקן עבירת תיווך לשוחד, הרי שכתב האישום כולו מצוי בסמכותו העניינית הבלעדית של בית משפט זה.

שנית, מובן שאין בהסכמה דיונית שהתקבלה בעניין אחר, הגם שמדובר ב"תיק המראה" לענייננו, כדי להשליך על

סמכותו העניינית של בית המשפט לדון בהליך שבפניו.

סוף דבר

10. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

הנאשמים ישיבו לכתב האישום.

ניתנה היום, י' טבת תש"פ, 07 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.